

DIALOOG IN DE LENTE

-Alles is nutteloos: smeken en wenen,
vloeken en juichen om ons aardse lot.

De een roept een god aan, de andre heeft er genen,
wijs lijkt slechts hij die glimlacht en die spot.

-Zijt gij dan blind? Zelfs in de koude stenen
trilt nog iets van de onbekenden god
van liefde en goedheid die, ofschoon verdwenen,
nog voortleeft in zijn vriendelijk gebod.

-Waartoe die tweespalt? Wat houdt zij verborgen?
Wij zoeken veiligheid en vrede en rust
en vinden niets dan angst, verdriet en zorgen.

-Zie toch hoe alles liefheeft, speelt en kust.
Zaagt gij dan nooit in blauwen lentemorgen
een weide in bloei? Ben ik dan ongerust?

Jan van Nijlen (1884-1965)

In: De dauwtrapper (1947)

Uit: Verzamelde gedichten 1903-1964

Uitgeverij: G.A. van Oorschot, Amsterdam (1964)

“een weide in bloei”